

Halasi Zoltán

Egy ujjvonással

Nagyzasos téboly Téged keresni,
megvilágosodást vágni, azt hinni,
a véres való helyébe a kristályos lép,
húgyagyú diktátorok manökenné változnak,
birodalmak babaszobává.

Meglelni Téged még ennél is rosszabb.
(Mintha volna közös elemed halmazunkkal.)
Másodgyerekkorok, leporelló a kézben,
képzelti kicsapongás:
a kis csillagász a Magellán-felhőn lovagol,
a néger gyerek smaragdzöld selyem omátusban
oroszlános trónusról villogtat agyarakat,
az eszkimó kölyök bálnarajt varázsol elő
bundája béléséből.

Rájuk hagyod.

A színes, fantasztikus lapok élén
mosolykold futkos
a világ egyik végétől a másikig:
egy letűnt égi test,
az arcod súrló fénye.
Egy ujjvonással letöröllek.

Válasz Kafkának

Aber warum die Angst?,
fakadt ki K. Brodhoz
írt levelében.

Tényleg, mitől?

Nem jó gyengének lenni?
(De hát erősnek se jó:
Luther is azért támadott, mert félt,
Sámsonnak meg le is vágták,
ha félt, ha nem.)

Légy ütődik a csalóka
ablaküvegnek. Újra meg újra.

Meg kéne keresnie, ahol bejött.
De nem keresi.

És ha közben becsukták?

Szorongani annyi, mint fekete Napot látni,
és nem látni át, hogy más felé is
lehetne törekedni.

Szorongani (ha nem számítom
a vele járó fájdalmas koppanásokat)
annyi, mint napfogyatkozást imádni.

Ha meggondolom, hányszor van
odakint napfogyatkozás
és hányszor idebent...

Az emberi
a természet reciproka,

úgy látszik.

A satnya

Hérodotosz szerint
a piramisépítető Keopsz nevét
nemzedékeken át
nem ejtették ki szájukon
a hálás egyiptomiak.

A lázadó ammóni város,
Rabbá lakóit
Dávid király elevenen
fűrészeltette széjjel,
maradványaikat
téglaszárítókba szóratta.
Ptolemaiosz Euergetész (a "Jótevő")
tulajdon fiát négyeltette fel
és küldte el vacsorára
nővér-feleségének.
Dzsáfár udvari bolond nyelvét
a gége átvágásával
metszette ki a
felvilágosult vezír fia.
Az imént kimúlt század
(a gyermek évszázadának deklarálták)
hullahegyeivel emelkedett ki
elődei dombvonulatából.

Mi volna itt meggondolnivaló?

A homo sapiens, mióta elhódította
a természettől saját természetét,
nem tud mit kezdeni vele.
A szolgája uralkodik rajta,
ő pedig hatalmast játszik.

Mit papás-mamás, boltos, doktoros?
Úl a szervezettség segge alá szőtt szőnyegén,
kínzóeszközkeit próbálgatja,
meggyőződésbanánkákat majszol,
kicsiny társaival föléteni a szarát,
és Dawn-mosollyal takargatja
a mondhatatlan kéjt.
Én vagyok a király.

Én, a satnya.